

Rozjímanie na utorok 26. týždňa v Cezročnom období

Rozjímanie na utorok 26.
týždňa v Cezročnom období.
Navrhované témy sú: Ježišova
sloboda ísť na Kalváriu; ťažkosti
v apoštoláte; túžba po tichom
srdci.

„KEĎ SA NAPLŇALI DNI, v ktoré mal
byť vzatý zo sveta, pevne sa rozhodol
ísť do Jeruzalema“ (Lk 9,51). Pán
vedel, že vydaním sa na túto cestu
začína svoj výstup na Kalváriu; keďže
bol človekom a zároveň Bohom,
vedel o osude, ktorý ho čaká, ale to
neznižovalo slobodu tých, ktorí sa ho

chystali usmrtiť. „Dnes, zajtra a pozajtra musím ísť ďalej, lebo nie je možné, aby prorok zahynul mimo Jeruzalema“ (Lk 13, 33), povedal neskôr. Od Petrovho vyznania v Cézarei Filipovej len niekoľko dní predtým začal pripravovať svojich učeníkov na tento výsledok tým, že im odhalil, ako zomrie (porov. Lk 9, 22. 44).

Odhodlanie, s ktorým Ježiš kráča ku Kalvárii, je zarážajúce. Je to postoj, ktorý jasne ukazuje, že „Ježiš sa vydal, lebo chcel“[1]. „Otec ma preto miluje,“ vyznáva Pán, „lebo dávam svoj život, a zasa si ho vezmem. Nik mi ho neberie, ja ho dávam sám od seba“ (Jn 10, 17-18). Táto „sloboda, ktorá sa pred nami odohráva, v jeho prechode na zemi až po obeť kríža (...) je ohromujúca. V dejinách ľudstva sa nikdy neuskutočnil čin tak hlboko slobodný ako Pánovo odovzdanie sa na kríži: ‚vydáva sa na smrť v plnej slobode Lásky‘[2].

Kristova láska je láska, ktorá ho vedie k úplnému sebadarovaniu, bez výhrad, bez miery. Ak by stačila jediná kvapka jeho krvi, „aby zbavil celý svet všetkých zločinov“^[3], prečo dovolil ľuďom, aby ho prinútili preliať aj poslednú kvapku? Z pohľadu Ježiša, ktorý sa vždy dáva bez vypočítavosti, môžeme zahliadnuť odpoveď: dovolil im, aby ho prinútili preliať všetku jeho krv, pretože viac nemal. A on nám ju naďalej dáva zadarmo každý deň vo sviatostiach, najmä vo svätej Omši.

.....

JEŽIŠ krátko po tom, ako sa vydal na dlhú cestu na Kalváriu, „poslal pred sebou poslov. Oni sa vydali na cestu a prišli do istej samarijskej dediny, aby mu pripravili nocľah. Ale neprijali ho, lebo mal namierené do Jeruzalema“ (Lk 9, 52-53). Táto nevlúdna reakcia je pochopiteľná,

keď si uvedomíme, že bolo ťažké
nadviazať vzťahy medzi Židmi a
Samaritánmi.

Pán, tak ako to urobil s týmito
poslami, počíta s tým, že pripravíme
jeho stretnutie s toľkými ľuďmi. Ježiš
nás chce slobodne spojiť so svojim
spásonosným dielom; chce, aby sme
pracovali po jeho boku v jeho túžbe
priniesť mnohým ľuďom skutočné
šťastie. Je normálne, že pri tomto
úsilí narazíme na ťažkosti, ako sa to
stalo učeníkom v tej samaritánskej
dedine. Vtedy sa môžeme obrátiť na
Ježiša, aby sme sa nenechali odradiť
a namiesto toho túžili žiť s Božou
trpezlivosťou. Takéto situácie nám
pripomínajú, že naším cieľom je
spolupracovať pri plnení jeho vôle a
že sa snažíme rozširovať jeho
kráľovstvo, a nie nejaké imaginárne.

Ježiš totiž povzbudzoval svojich
apoštolov, aby neupadali do
rozhorčenia, ktoré by mohlo byť

znakom toho, že ešte nie celkom vstúpili do Božej logiky. „Pane, máme povedať, aby zostúpil oheň z neba a zničil ich?“ pýtali sa Jakub a Ján. „On sa obrátil a pokarhal ich“ (Lk 9, 54-55). Ježiš chce, aby sme mali vždy na pamäti, najmä v našom vlastnom živote, že „kto vpustí Krista, nestratí nič, nič – absolútne nič – z toho, čo robí život slobodným, krásnym a veľkým (...). Len v tomto priateľstve zakúšame to, čo je krásne a čo nás oslobodzuje“[4].

JE POZORUHODNÉ, ako pokorne nám Ježiš počas svojho utrpenia ponúka svoje priateľstvo. Pán „nevnucuje svoju vládu, ale žobre aspoň o trochu lásky, mlčky nám ukazujúc svoje prebodnuté ruky“[5]. A žiada nás, aby sme nasledovali jeho kroky: „Učte sa odo mňa, lebo som tichý a pokorný srdcom“ (Mt 11, 29). Navyše

chcel túto tichosť spojiť s
požehnaním: „Blahoslavení tichí,
lebo oni budú dedičmi zeme“ (Mt 5,
5). Odmenou tichých je dedičstvo,
teda niečo, čo sa nestane okamžite.
Jeho očakávanie je pokojné, lebo jeho
nádej je istá: dostane svoju odmenu
ako ten, kto dostáva nezaslúžený dar.

Ježišova tichosť nie je zbabelou
tichosťou toho, kto sa všetkého
vzdáva, pretože sa neodváži čeliť
ťažkostiam. Nie je to ani miernosť
prezieravého počtára, ktorý čaká na
svoj čas. Ježiš je tichý, pretože je
slobodný od túžby presadiť sa,
dominovať, podmaniť si. Je tichý,
pretože jeho láska ho vedie k
rešpektovaniu slobody druhých;
nesnaží sa vlastniť osobu, naopak,
pretože „láska, ktorá chce vlastniť, sa
napokon stáva nebezpečnou:
zväzuje, zadúša, robí
nešťastnými“[6].

Boh miluje a rešpektuje našu slobodu, ktorá je napokon jeho darom. Týmto postojom nám zároveň dáva príklad, ako rešpektovať slobodu druhých. A zároveň nám Ježiš svojím životom ukazuje najväčšiu hodnotu tohto daru: darovať ho v službe ľuďom. Môžeme prosiť Pannu Máriu, aby nám pomohla mať srdce podobné srdcu jej Syna: tiché srdce, pohnuté vášňou a radosťou zo služby.

[1] Svätý Josemaría, *Krížová cesta*, IX. zastavenie.

[2] Fernando Ocáriz, *Pastierský list 9-I-2018*, bod 3.

[3] Hymnus *Adoro Te devote*.

[4] Benedikt XVI, *Homília*, 24-IV-2005.

[5] Svätý Josemaría, *Íst' s Kristom*,
bod 179.

[6] František, *Patris Corde*, bod 7.

.....

pdf | document generated
automatically from [https://opusdei.org/
sk-sk/meditation/utorok-26-tyzdna-v-
cezrocnom-obdobi/](https://opusdei.org/sk-sk/meditation/utorok-26-tyzdna-v-cezrocnom-obdobi/) (05.04.2026)